

Η ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

Ναυτοπούλα τριγυρνᾷ
 'Στοῦ πελάου τὴν ἄκρη,
 Καὶ μακρὰ-μακρὰ πλανᾷ
 Τῆ ματιὰ μὲ δάκρυ.

"Ερχονται τὰ κύματα
 Κι' ἄγρια ἐμπρός της σποῦνε,
 Θλιβερὰ μηνύματα
 'Σὰν γιὰ νὰ τῆς 'ποῦνε.

'Στὸ καθένα σταματᾷ
 Τὴν περπατησιά της,
 Καὶ μὲ πόνο τὸ 'ρωτᾷ
 Καὶ μὲ τὴν καρδιά της,

"Αν ἐκεῖ ποῦ πέρασε,
 Εἶδε ν' ἀρμενίζη
 Βάρκα ὀποῦ γέρασε
 Τὸν ἀφρὸ νὰ σχίζη.

Γιατ' ὁ νιός, ὅπ' ἀγαπᾷ
 Ἡ ἄδολη καρδιά της,
 Μέσ' σὲ τέτοια βάρκα πᾶ'
 Πάντα μακρὰ της.

Τοῦ παπποῦ εἶνε ἡ βάρκα του
 'Οποῦ πάντα παίρνει,
 Τὸ κατάρτι μάρκα του
 Τὸ εἰκοσιένα φέρνει.

Καὶ φουρτούνα ἂν ἰδῆ
 "Όταν μέσα 'μπαίνη,
 "Ἐγια μόλα,, τραγουδεῖ,
 Κι' ἄφοβο διαβαίνει.

"Ερχονται τὰ κύματα,
 Κι' ἄγρια ἐμπρός της σποῦνε,
 Θλιβερὰ μηνύματα
 'Σὰν γιὰ νὰ τῆς 'ποῦνε.

Σκύβει ἡ κόρη, τὰ φιλεῖ
 'Στοῦ πελάου τὴν ἄκρη,
 'Σὰν ἀδέρφια τὰ 'μιλεῖ
 Μὲ καῦμό, μὲ δάκρυ.

'Εν Ἀθήναις, Ὀκτώβριος 1890.

'Αλμυρὰ σταλάματα
 Γύρω της σκορπίζουν,
 'Σὰν κι' αὐτὰ μὲ κλάματα
 Νὰ τήνε ραντίζουν.

Γέρνει ὁ ἥλιος 'στὰ βουνά.
 'Στοῦ πελάου τὸ στρώμα
 Τῆ ματιὰ της τριγυρνᾷ
 Μιά φορὰ ἀκόμα.

Καὶ 'σὰν ποῦ δὲν φαίνεται
 Νᾶρχεται ἡ βαρκοῦλα,
 Δέρνεται, τρελλαινεται
 Ἡ δόλια ναυτοπούλα.

Κλαίει, πότε τραγουδᾷ
 Ἡ γλυκεῖα λαλιά της,
 Καὶ ξεπλέγει καὶ μαδᾷ
 Τὰ χρυσᾷ μαλλιά της.

'Η ματιὰ της σβύννεται,
 Καὶ δὲν βλέπει ἐμπρός τῆς,
 Καὶ 'στὸ κῦμα χύνεται,
 Νὰ σβυσθῆ ὁ καῦμός της

Παίρνει ἀγάλια τὸ βαθὺ
 Καὶ βουβὸ σκοτάδι
 Γύρω γύρω νὰ χυθῆ
 'Στὸ βουνό, 'στὸ 'σιάδι.

Καὶ, νὰ... μέσ' 'στὰ κύματα,
 'Στ' ἀκρογιάλι ἀράζει
 Βάρκα, καὶ 'στὰ τρίμματα
 Βράχου ἀναμεριάζει.

'Απ' τὴ βάρκα 'στὴ στερῆ
 Ναύτης νιὸς πηδαίει
 Μὲ χαρούμενη θωριά,
 Καὶ 'στὴν κόρη πάει.

Μέσ' 'στὰ μάτια τὴν φιλεῖ,
 "Ἐρθ' Ἀνθή,, τῆς λέει...
 Μὰ ἡ Ἀνθή του εἶνε τρελλή,
 Καὶ γελᾷ καὶ κλαίει!

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ